

правових засобів, які дозволять виконати завдання кримінального права [4, с. 26].

Тому, кримінально-правова охорона прав журналістів повинна мати дієвий механізм регулювання щодо застосування відповідальності до осіб, які перешкоджають законній діяльності журналістів, тим самим порушуючи виконання їх службових обов'язків та конституційне право громадян на достовірну інформацію.

Література

1. Буряк К.М. Професійна діяльність журналістів як об'єкт кримінально-правової охорони. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. Спецвипуск, ч. 2. С. 176-179.

2. Поп К.В. Установлений порядок здійснення законної професійної діяльності журналістів як об'єкт кримінально-правової охорони. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2017. № 1 (8). С. 132-139.

3. Письменський Є.О. Злочини у сфері професійної діяльності журналістів у контексті забезпечення потреб українського суспільства на сучасному етапі його розвитку. *Вісник кримінологічної асоціації України*. 2016. № 1 (12). С. 90-103.

4. Митрофанов І.І. Кримінально-правове забезпечення охорони законної професійної діяльності журналіста: монографія / за заг. ред. Є.Л. Стрельцова. Одеса: Фенікс, 2017. 302 с.

УДК 343.2:004.9(043.2)

Костяна І.Ю., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Ланцедова Ю.О., к.ю.н., доцент

СУЧАСНИЙ СТАН КРИМІНАЛЬНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ В ГАЛУЗІ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

На сьогодні інформація є визначальним аспектом будь-якої діяльності, а новітні технології замінюють людську діяльність машинами, що призводить до залежності суспільства від комп'ютерів.

Із розвитком інформаційних технологій розвиваються і злочини у цій сфері, яким Україна, як правова держава, намагається протидіяти. Відтак, розділ XVI Кримінального кодексу України присвячений кримінальній відповідальності за злочини у сфері використання електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), систем та комп'ютерних мереж і мереж електрозв'язку [1].

В сукупності злочинів у сфері інформаційних технологій виділяють три основні групи злочинів, пов'язаних із застосуванням певних видів високих інформаційних технологій: комп'ютерних та інтернет-технологій;

технологій електронних платежів; телекомунікаційних технологій [2, с. 17].

Кібертероризм є серйозною соціально небезпечною загрозою для людства, порівняну з ядерною, бактеріологічною та хімічною зброєю, причому міра цієї загрози в силу своєї новизни, не до кінця ще усвідомлена та врахована. Досвід, який вже накопичений світовою спільнотою в цьому сегменті з усією очевидністю свідчить про безперечну уразливість будь-якої держави, тим паче, що кібертероризм не має державних кордонів, кібертерорист своїми діями може загрожувати інформаційним системам, розташованим практично у будь-якій точці земної поверхні. Виявити та нейтралізувати віртуального терориста складно через прихованість слідів, що залишаються ним, на відміну від реального світу, де слідів в результаті певних дій залишається набагато більше [3, с. 251].

Говорячи про сучасний стан кримінальної злочинності в галузі інформаційних технологій, слід звернути увагу на думку В.Д. Гавловського та В.М. Бутузова, які зазначають, що за останній час характер і масштаби поширення злочинів у сфері інформаційних технологій значно змінилися. Небезпека, яку вони несуть для особи, суспільства та держави значно збільшилася. На сьогодні такі злочинні дії характеризуються розширенням масштабів загрози та посиленням їх економічної і політичної складових. Середовищем учинення злочинів у сфері інформаційних технологій стають глобальні інформаційні мережі, які організовані злочинні угруповання використовують не тільки для вчинення суто комп'ютерних злочинів (незаконного проникнення в корпоративні та приватні бази даних, мережеве шахрайство, розповсюдження вірусних програм тощо) але й активно використовують як агітаційний та комунікаційний засіб терористичних організацій, для підбурювання вчинення злочинів на ґрунті расизму, екстремізму та ксенофобії, створення нелегальних ринків збуту зброї, вибухових пристроїв, наркотиків, людських органів, розповсюдження порнографічної продукції за участю дітей, а також як засіб переслідування з метою шантажу тощо. Все більшого обсягу набирає використання в мережі Інтернет електронних платіжних систем при шахрайствах і в процесі «відмивання» коштів та фінансування тероризму [4, с. 237].

Високий рівень латентності і, як наслідок, низький показник притягнення до відповідальності за вчинення злочинів у сфері інформаційних технологій зумовлюють необхідність впровадження дієвих заходів по протидії даному виду злочинності.

Боротьба з кіберзлочинністю повинна стати пріоритетною функцією всіх правоохоронних органів і силових відомств [5, с. 2].

Проблема профілактики і стимулювання кіберзлочинності в Україні – це комплексна проблема. Сьогодні закони повинні відповідати вимогам,

що пред'являються сучасним рівнем розвитку технологій. Пріоритетним напрямком є організація взаємодії і координація зусиль правоохоронних органів, спецслужб, судової системи, забезпечення їх необхідною матеріально-технічною базою. Жодна держава сьогодні не в змозі протистояти кіберзлочинності самостійно. Нагальною є необхідність активізації міжнародної співпраці в цій сфері.

Література

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05 квіт. 2001 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 09.04.2020).

2. Використання оперативно-технічних засобів у протидії злочинам, що вчиняються у сфері нових інформаційних технологій: монографія / І.Я. Хараберюш, В.Я. Мацюк, В.А. Некрасов, О.І. Хараберюш. Київ: КНТ, 2007. 196 с.

3. Фесик А.В. Роль органів державної влади у протидії кіберзлочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2013. С. 249-255.

4. Гавловський В.Д., Бутузов В.М. Протидія організованих злочинності у сфері інформаційних технологій як окремий аспект кримінологічної безпеки. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2009. С. 236-246.

5. Круль С.М. Злочини у сфері інформаційних технологій: національний та міжнародний аспекти. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України*. 2008. Вип. 20. С. 200-204.

УДК 343.3/.7(043.2)

Лазарева К. В., студентка,
Хмельницький університет управління і права
імені Леоніда Юзькова, м. Хмельницький, Україна
Науковий керівник: Плисюк Н. М., к.ю.н., доцент

ДОКУМЕНТ ЯК ПРЕДМЕТ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 357 КК УКРАЇНИ

Належне виконання функцій, які покладені на органи державної влади, органи місцевого самоврядування, об'єднання громадян, підприємства, установи, організації, а також захист прав та законних інтересів громадян важко забезпечити без документального оформлення юридично важливих процесів. Тому, варто звернути увагу на те, що у структурі правового впливу на протиправну поведінку суб'єктів, що виражається у вчиненні незаконних дій з документами, вирішальну роль законодавець відводить закону України про кримінальну відповідальність, тобто Кримінальному кодексу України.